

บทที่ 21

ฉันลืมนตาโพลงในความมืด ตืดตัวลุกขึ้นมานั่งหายใจหอบแรงๆ บนที่นอน...ฝันร้ายอีกแล้ว...ทำไมฉันต้องฝันว่าถูกแวร์วูล์ฟไล่ล่าด้วยนะ แล้วครั้งนี้แวร์วูล์ฟตนั่นดันเป็นริกด้วย แต่ในฝันเขากลับชื่อไรน์ เด็ยวลี... ผู้หญิงที่ถูกไล่ไม่ใช่ฉันนี่ เขาเรียกเธอว่า...ว่า...เฮย์...ทำไมจำไม่ได้นะ แค่ชื่อชื่อเดียวเอง ฉันยกมือตีหน้าผากที่เปียกโชกไปด้วยเหงื่อร้อนๆ ลงโทษในความซึ่ลืมของตัวเอง ทั้งที่คนอื่นๆ ในฝันฉันจำได้หมดไม่ว่าจะเป็นชายหนุ่มที่หน้าตาคล้ายเอ็ดมัน หรือหญิงสาวผู้อ่อนโยนที่ชื่อคารินาคอนนั้น... จริงสิ...พวกเขาเตือนหล่อนไม่ทัน เธอคนนั้นกำลังตกที่นั่งลำบาก แล้วเธอจะหนี...เฮ้

ฉันหยุดความคิดของตัวเองแค่ตรงนั้นเมื่อเอะใจได้ว่าตัวเองกำลังพรั่วเพื่อคิดถึงเรื่องอะไรอยู่ นี่ฉันจริงจังกับความฝันมากเกินไปหรือเปล่าเนี่ย ฉันนี่ซึกจะเพี้ยนขึ้นทุกทีแล้วถึงได้เก็บเอาทุกอย่างมาฝันเป็นตุเป็นตะ ริกพลอยซวยไปด้วยเลยที่มาเป็นผู้ร้ายในฝันฉัน หึๆ ถ้ารู้คงน้อยใจแย่

ฉันถอนหายใจยาวๆ เหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างข้างเตียง เห็นแสงสว่างรำไรของดวงอาทิตย์ที่เริ่มแทรกตัวบนผืนฟ้าสีน้ำเงินเข้ม แล้ว

แผ่ขยายสลายความเข้มของมันไปที่ละน้อย เปลี่ยนท้องฟ้าให้กลายเป็น
สีม่วงจางๆ ก่อนละลายกลายเป็นสีเหลืองทองกลืนเข้ากับแสงสีส้มของ
ดวงอาทิตย์ ฉันไม่เคยสังเกตเห็นความมหัศจรรย์เหล่านี้มาก่อน ความงาม
ของธรรมชาติทำให้ใจสงบและสามารถเรียนรู้วิถีแห่งความเปลี่ยนแปลง
ของโลกได้อย่างง่ายดาย

กริ่งๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆ

นาฬิกาปลุกปลุกตามหน้าที่ละ ฉันคงต้องทิ้งโลกเพื่อฝันของฉัน
ออกไปเผชิญกับโลกแห่งความจริงเสียที ฉันลุกขึ้นมาแต่งตัวแล้วลงไป
ชั้นล่าง เห็นพ่อในชุดนอนลายกล้วยหอมจอมซนกำลังนั่งดูทีวีอยู่บนโซฟา
ในห้องนั่งเล่น ท่าทางขำวุ่นในทีวีจะน่าสนใจไม่น้อยถึงไม่ยอมหันมาทักทาย
ฉันเดินเข้าไปใกล้โซฟาเพื่อให้ได้ยินเสียงทีวีชัดขึ้น

"...แม้ลักษณะการตายจะแตกต่างจากคดีของชายนิรนาม แต่รอย
กรงเล็บและรอยเท้าซึ่งพบในที่เกิดเหตุกลับมีขนาดใกล้เคียงกัน ตำรวจ
เชื่อว่าเป็นการฆาตกรรมเลียนแบบและจะเร่งขยายผลการสืบสวนต่อไป"

"มีคนตายอีกแล้วหรือคะพ่อ" ฉันถาม เห็นพ่อถอนหายใจเสียงดัง
ก่อนจะหันมาทัก

"อรุณสวัสดิ์ลูก ลงมาตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ"

"เมื่อกี่คะ ว่าแต่ใครตายหรือคะ"

"เจ้าของร้านขายผ้าที่กรุงเทพฯ นะ เห็นข่าวว่าแบบนั้น จริงลิ...นี่ลูก
หาจี้ของแม่เจอรึยัง"

"ยังคะ" ฉันตอบเบาๆ พ่อเงยหน้ามองจริงๆ เจอหน้าก็ถามถึงเลย
ฉันเดินกลับไปห้องครัว หยิบกล่องซีเรียลออกมาจากตู้เก็บของ รู้สึกมัน
เบาลง เทใส่ได้ยังไม่ถึงครึ่งถ้วยมันก็หมดเสียก่อน ฉันหันไปจะบอกพ่อก็
เห็นพ่อเดินมานั่งที่เก้าอี้ตรงโต๊ะทานอาหาร

"พ่อคะ ซีเรียลหมดแล้ว" ฉันเขย่ากล่องเปล่าให้พ่อดู

"เดี๋ยวถ้าพ่อไปซูเปอร์มาร์เก็ตจะซื้อให้ แล้วจะได้ซื้อของใช้อย่างอื่น

ด้วย"

ฉันทิ้งกล่องลงถึงขยชะงักตื่นแล้วเปิดประตูตื่นหยิบขวดนมสดออกมา "ไหนพ่อว่าจะไปรับหลานชายของเพื่อน นี่เขายังมาไม่ถึงอีกหรือคะ"

"ยังหรอ กตอนเกือบๆ เทียงโน่นแน่ะ พ่อจะไปรับเขาแล้ววะซื้อของพวกตู้เตียงพ่อก็ไปสั่งร้านอินเด็กซ์ไว้แล้ว เดียวแปดโมงเขาคงเอาของมาส่ง ว่าแต่ทำไมลูกดูไม่กระตือรือร้นที่จะหาจี้เลยละ"

...อะไรกัน อุตส่าห์พาคุยเรื่องอื่น ยังวกกลับมาถามถึงเรื่องนี้จนได้... "ใครว่าหนูไม่กระตือรือร้น ที่หนูไม่ได้หาจริงๆ จังๆ ก็เพราะมีอะไรต้องทำอีกตั้งหลายอย่างต่างหาก"

"หลายอย่างนี้มีอะไรบ้างละ ถ่ายรูปผี หรือว่าไปเที่ยวที่กองๆ Rooky มันสำคัญกว่าจี้ของแม่รีไร"

"พ่ออะ ทำไม่ต้องพูดแบบนี้ด้วย ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าแม่หรอ กคะ หนูหามันเจอแน่ๆ คอยดูก็แล้วกัน" ฉันเก็บขวดนมเข้าตู้เย็น พูดแบบนี้ไม่มีอารมณ์จะกินอาหารเช้าละ

"อะไรกัน พูดแค่นี้ถึงกับกินอะไรไม่ลงเชียวะ พ่อแค่แห่เล่นเองน่าทำเป็นโกรธไปได้ ถ้าไม่กินพ่อกินเองนะ"

"ตามสบายค่ะ หนูกินไม่ลงจริงๆ หนูไปมหาลัยดีกว่า" ฉันว่าพลาดคว่ากระเป๋ากับสมุดขึ้นมาจากโต๊ะ ตอนที่หันไปหยิบกุญแจรถบนหลังตู้เย็นก็ได้ยินพ่อว่า

"ซีรดดี้ๆ นะ เลิกเรียนแล้วรีบกลับละ วันนี้เรามีแขก"

"เจ้าคะ" ฉันรับคำสั่งเสียงแข็งตามอารมณ์หงุดหงิด รู้ชะว่าไม่ดี แต่มันหยุดอารมณ์ตัวเองไม่ได้นี่นา ทางที่ดีฉันรีบเดินหนีไปจากตรงนี้ดีกว่า อะไรทำให้พ่อคิดว่าฉันไม่สนใจจี้มันนะ ถ้าพ่อรู้ว่าฉันลนลานขนาดไหน ตอนรู้ว่ามันหายไปพ่อคงไม่พูดแบบนี้หรอ กของซินเดีวที่เป็นตัวแทนของแม่...คารินา...หรือ...มาริน ฉันรู้สึกสับสนอย่างบอกไม่ถูก ถ้าฉันถามเรื่องนี้กับพ่อ...พ่อจะบอกไหมนะ...มีเพียงพ่อเท่านั้นที่จะตอบคำถามนี้ได้

ฉันมาถึงซุ้ม พอยกนาฬิกาขึ้นดูก็พบว่ามันเพิ่งจะเจ็ดโมงเช้าเท่านั้น หลังจากนั่งแกร่วอยู่บนม้านั่งหินอ่อนลึกลับ เห็นยังไม่มีใครมาฉันเลยเดิน ขึ้นตึกไปยังห้องเรียน พอมาถึงก็เลือกนั่งเก้าอี้แถวกลางติดกับหน้าต่างจะได้รับลมเย็นและคิดอะไรเรื่อยเปื่อยได้ ลักพักก็มีเพื่อนร่วมชั้นคนอื่นๆทยอยมาจับจองที่นั่ง ไม่นานฉันก็เห็นริกเดินเข้ามาในห้อง ฉันโบกมือเรียกเขา ริกยิ้มกว้างแล้วรีบเดินมานั่งบนเก้าอี้ข้างฉัน

"อรุณสวัสดิ์ วันนี้เธอมาช้ามากเลยนะ" ริกทัก

ยิ่งดูใกล้ๆ ก็ยิ่งเหมือน...เขากับคนที่ชื่อโรนเหมือนกันราวกับถอดออกมาจากพิมพ์เดียวกันก็ได้ ไม่ว่าจะใบหน้า รูปร่างท่าทาง การเดิน โดยเฉพาะเขี้ยวเสน่ห์ของเขานี่ละเหมือนนัก นี่ถ้าเขาสวมชุดเครื่องแบบ SS อยู่ในฝันก็คงแยกไม่ออก ถ้าจะแยกให้ออกคงต้องดูที่รอยยิ้มละมั้ง รอยยิ้มที่ริกคนนี้มีให้ฉันมันกว้าง จริงใจ และดูใจดีผิดกับโรน รอยยิ้มของเขาแฝงไปด้วยความอาฆาตมุ้งร้าย ในฝันฉันรู้สึกเกลียดหมอนั้นจริงๆ นะ

"มีอะไรหรืออีฟ ทำไมเอาแต่จ้องฉันล่ะ เอ...หรือว่า...จ้องให้หายคิดถึง"

"แหะๆ" ฉันหัวเราะกลบเกลื่อน จะพูดว่าไงดีวะ "เออ...คิด...คิดเข้าข้างตัวเองไปได้ ฉันก็แค่เห็นนายมาเข้าเหมือนกัน แบบว่าแปลกใจเหมือนกันไง"

"วันนี้ฉันต้องไปส่งพ่อกับแม่ไปทำงานนะ รถอีกคันเอาเข้าๆ ทำสีใหม่ เออนี่อีฟ...พ่อเธอล่ะไปบ้างเรื่องที่เธอโกหกเขาอะ คือ...เห็นพ่อเธอชุดขนาดนั้นฉันเลยอดห่วงไม่ได้ว่าเธอจะถูกทำโทษ"

"มันก็...ไม่แยءขนาดนั้น แต่ฉันรู้ว่าฉันทำให้พ่อเสียใจ เป็นครั้งแรกที่พ่อโกรธขนาดนี้ แต่มันก็ผ่านไปด้วยดี ฉันคิดว่าอย่างนั้นอะนะ ขอบใจนะที่ถาม"

"ไม่ต้องขอโทษหรอกน่า ฉันเป็นห่วงเธอเสมอแหละ รู้มั๊ย หลังจาก..."

เอ่อ..." เขาทำหน้าที่เล็ก ๆ มองซ้ายทีขวาทีเหมือนกลัวใครจะได้ยิน แล้วจึง โนม้ตัวเข้ามาใกล้ฉันก่อนจะพูดเสียงเบา "หลังจากเกิดเรื่องวันนั้นนะ ฉัน ก็นึกหวังไม่ได้ว่าเธอจะเจอเรื่องร้ายๆ อีก ฉันเลยคิดว่าถ้าฉันอยู่กับเธอ ตลอดเวลา แบบว่าไปไหนมาไหนด้วยกัน ฉันก็จะสามารถช่วยเธอได้ แล้วเธอก็ไม่ต้องกลัวอะไรอีก เธอว่าเป็นความคิดที่ดีมั๊ย"

"ดี แต่เวรกรรมมาก นายจะมาอยู่กับฉันตลอดเวลาได้ยังไง หรือจะให้ ฉันจ้างนายเป็นบอดีการ์ดหน้าเหลี่ยม ฉันไม่ใช่คนสำคัญอะไรถึงกับต้องมีคนคอยคุ้มกันหรอกนะ"

"แต่เธอสำคัญสำหรับฉันเสมอ" ริกว่าพลางส่งยิ้มหวานมาให้ แล้ว เขาก็เอื้อมมือมาจับมือฉันไว้ พอฉันขยับจะดึงมือออกเพราะกลัวเพื่อนในห้องเห็น เขากลับจับยึดมันไว้แน่น

"เอ่อ...ริก...ฉันว่า..."

"ฉันยินดีจะเป็นนะ ถ้าเธอต้องการ แล้วฉันก็ว่าฉันเป็นอะไรได้มากกว่าบอดีการ์ดอีก..."

"เป็นคนขับรถรีโม" ฉันดึงมือตัวเองออกมาได้ในที่สุด

"เปล่า" ริกตอบแบบมึนๆ มีประกายหวานซึ่งอยู่ในดวงตาสีนิลของเขา เอ...ซึกจะยังไงๆ แล้วนา จะมามองแบบนี้ทำไม แถมยังในที่แบบนี้ด้วย เพื่อนก็อยู่กับเยอะเยอะ ฉันอายนะ ยิ่งกว่านั้นฉันเริ่มอึดอัด หายใจไม่ออกแล้วสิ

"ปะ...เปล่า...แล้ว...จะ...จะเป็นอะไรละ" ฉันพยายามยิงคำถามต่อ เพื่อระบายความอึดอัดของตัวเอง แต่ริกคงไม่รู้สึกละมั้ง เพราะเขากลับ หัวเราะออกมาแบบเขินๆ พร้อมกับยกมือเสยผมตัวเอง

"จะให้พูดตรงนี้เลยเหรอ ฉันว่าเราไปหาที่คุยกันแบบส่วน..."

"เฮ้ วันนี้ฝนตกชุกไหม ัยอึฟมาเข้าเพี้ย" เหมือนพระมาโปรด เสียงเจ้าพ่อเรสดังชัดจังหะริก สลายความอึดอัดของฉันให้หายไปทันที ฉันรีบหันไปสนใจมันแทน

"แปลกรึไงที่ฉันมาซะนะ ที่นายยังมาได้เลย"

"ฉันมาเป็นปกติเว้ย ไรริก ไม่กลัวแมลงวันบินเข้าปากกรึไง อ้าปากอยู่ได้" มันมองมาที่ริกผู้ซึ่งกำลังอ้าปากค้างโดยไม่รู้เลยว่าตัวเองมาขัดจังหวะอย่างแรง ริกเองที่เพิ่งรู้ตัวจึงรีบปิดปากแล้วพ่นลมออกจุมุกแรงๆ เหมือนไม่พอใจ แต่มีเธอพอเรสจะสังเกตเห็น มันกลับยกเก้าอี้สองตัวตรงแถวหน้าเข้ามาใกล้ๆ ทำเหมือนจะตั้งวงคุยอะไรสักอย่าง ขอขอบคุณพระเจ้า เรามีเรื่องอื่นคุยกันแล้ว

"แล้วนี่เย็นเจ๋งยังไม่มาอีกเธอ จะได้ครบองค์ประชุมสักที" มันถาม

"ประชุมอะไรของนายอีกล่ะ" ริกถามพร้อมกับขมวดคิ้ว เจ้าพอเรสทำเสียงหัวเราะเฮ้อๆ เหมือนม้าพลาจทำคายนมาให้ ไม่กี่วินาทีต่อมาเจนนก็มาถึง มันเรียกให้เจนนั่งลงบนเก้าอี้ที่มันยกมา

"แหม มานั่งรวมกันแบบนี้มีเรื่องจะเมาท์ล่ะสิ" เจนนถามต่อนั่งลง

พอเรสพยักหน้าหงิกหงักก่อนจะว่า "แน่ล่ะ เมื่อวานฉันกลับไปที่บ้านกับคุณโจเซฟด้วย"

"คุณโจเซฟ? อะไรกัน นายเริ่มเรียกใครสุภาพแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่" ริกถามพลาจเล็กคิ้วสูง

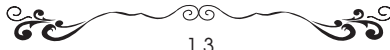
"แหม ที่ฉันเรียกแบบนี้ก็เพราะนับถือความสามารถของเขาไว้ย นายฟังฉันเล่าให้จบก่อนได้มั๊ยแล้วค่อยขัด"

"เออๆ" ริกตอบรับอย่างรำคาญ "คุณพอเรสเข้าไปในป่าแล้วเจออะไรบ้างล่ะครับ"

"ไม่เจออะไรเลยครับ มีแต่ซากบ้านกับกลิ่นเลือดที่แห้งกรังครับ" เจ้าพอเรสตอบแบบสุภาพอย่างที่มันไม่เคยทำมาก่อน

"พูดเหมือนเดิมเหอะพอเรส แกทำฉันขุ่นลุก" ฉันบอกมัน

พอเรสกลอกตาแบบเซ็งๆ มาให้แล้วพูดต่อ "เออ ก็ได้ หลังจากนั้นคุณโจเซฟพาฉันไปที่บ้านของเขา แล้วฉันก็ได้เห็นห้องทำงานสุดเจ๋ง" ดวงตาสีดำของพอเรสเป็นประกายวาววับ มันยิ้มกว้างอย่างภูมิใจก่อนจะ

อธิบาย "รู้มะ เขาเก็บรวบรวมเพิ่มข้อมูลเรื่องลึกลับต่างๆ ไว้ในลิ้นชักเหล็กใหญ่ๆ หลายลิ้นชัก แยกตามหมวดหมู่ตัวอักษร แต่ที่มีข้อมูลมากที่สุดเห็นจะเป็นเรื่องเวร์วูล์ฟนี่ละ แล้วยังมีกระดานแผ่นใหญ่ที่มีข่าวกับภาพเกี่ยวกับการฆาตกรรมปริศนาอย่างเจาะใจในกระท่อมติดไว้เต็ม คุณโจเซฟบอกว่าเขาได้ข่าวพวกนั้นมาจากทั่วทุกมุมโลก แถมเขายังให้ฉันดูข้อมูลล่าสุดที่ได้มาด้วย ก็สองคนที่ตายไปเมื่อไม่นานมานี้นั่นนะ"

"สองคน? แต่คนที่ตายในกระท่อมมีแค่คนเดียวไม่ใช่หรือ" เจนถามบ้าง

"ใช่ คนเดียว แต่คุณโจเซฟคิดว่าชายอีกคนที่พบศพในป่าน่าจะเกี่ยวข้องด้วย"

"เกี่ยวกันตรงไหน คนหนึ่งร่างถูกฉีกเป็นชิ้นๆ อีกคนโดนยิงจนพรุณนะนะ วันก่อนข่าวก็บอกชื่อมาแล้ว...ชื่ออะไรนี่..." ฉันกำลังคิด แต่เจ้าฟอเรสไม่รีรอที่จะตอบให้

"เขาชื่อลีโอ ลี แกด เทนเนฟลีย์ ชาวบอกว่าเขาเป็นนักมานุษยวิทยา ฉันดูข่าวเมื่อคืน ส่วนชายนิรนามนั้นชื่ออันนี่ไซ เมนาสซี เป็นพ่อค้าส่งออกอัญมณีที่มีเชื้อสายไทย เพราะแม่เป็นคนไทยแต่แต่งงานกับคนอเมริกัน แล้ว..."

"โอ้โฮ รู้ดีขนาดนี้เชียว บอกได้มัยว่าตายเพราะอะไร" เจนขัดด้วยน้ำเสียงประศดประชัน แต่ดูเหมือนฟอเรสจะไม่ถือสา มันตอบคำถามยัยเจน

"โดนเวร์วูล์ฟฆ่าล่ะสิ"

"นั่น ฉันว่าแล้ว" ยัยเจนลอกตาอย่างแข็งๆ มาให้

"ทำไมทำหน้าที่แบบนี้ล่ะเจเน เธอไม่เชื่องั้นหรือ" ฟอเรสย้อนถาม แต่เจนไม่ตอบกลับทำเพียงยกไหล่ให้ ริกเลยเป็นฝ่ายสงสัยเสียเอง

"นายรู้ได้ยังไงว่าเป็นฝีมือของเวร์วูล์ฟ แค່ร่่องรอยที่พบในที่ที่เกิดเหตุ มันยืนยันอะไรไม่ได้หรอกนะ"

"ก็เอาไปเปรียบเทียบกับคดีที่เคยเกิดขึ้นก่อนหน้านี้ไงล่ะ มีหลายคดีที่เกิดการตายลักษณะนี้ และเกิดขึ้นไล่เลี่ยกันด้วย บางทีนอกจากรอย กระจก เล็บกับรอยเท้าแล้วยังมีคราบน้ำตาลก็ไม่ก็คราบเลือดของมันติดกับกระจก ขนซึ่งหลุดร่วงในที่เกิดเหตุ นิติเวชเคยเอาไปวิจัยแล้วพบว่า เป็น เลือดของ สัตว์ไม่ใช่มนุษย์"

"แต่มันอาจจะ เป็นของสัตว์อะไรก็ได้ แล้วตกลงชายที่ตายในกระท่อม กับที่ถูกยิงเกี่ยวข้องกับกันยังไงล่ะ" ฉันทาม

พอเรสทำท่าถอนหายใจแรงๆ แล้วว่า "ฉันนี่กำลังจะพูดถึงอยู่ไงล่ะ ฟังนะ ที่คุณโจเซฟคิดว่าเกี่ยวข้องกับกันก็เพราะชื่อของพวกเขา...อ๊ะๆ" พอเรสยกมือห้ามเจนนที่กำลังจะเปิดปากถามทำเอาเจ้าหล่อนรีบหุบปาก แล้วพอเรสก็เล่าต่อ "จากการสืบค้นของคุณโจเซฟ เขาพบว่าเหยื่อที่ตายแบบเดียวกับคนในกระท่อมนะมีอย่างหนึ่งที่เหมือนกัน นั่นก็คือทุกคน สืบสายเลือดมาจากยิวทั้งนั้น แล้วนักมานุษยวิทยานั่นก็สืบเชื้อสายมาจากยิวเหมือนกัน"

"นายรู้ได้ยังไง" ริกริบถามก่อนที่พอเรสจะห้ามทัน มันจึงต้องยอม ปล่อยเลียดตามเลย

"ก็บอกว่าชื่อไงเล่า คุณโจเซฟบอกว่าถึงแม้นักมานุษยวิทยากับชาย ในกระท่อมจะตายไม่เหมือนกัน แต่สิ่งที่พวกเขามีเหมือนกันก็คือชื่อกลาง ของพวกเขาเป็นภาษาฮีบรูซึ่งเป็นภาษาของพวกยิว พอคุณโจเซฟสืบดูโดย พุดคุยกับคนในครอบครัวของพวกเขาจึงได้รู้ว่าพวกเขามีบรรพบุรุษ เป็นยิว ถ้าลองเอาชื่อของพวกเขาไปหาความหมายก็จะรู้ได้ทันทีว่าสืบสาย มาจากใคร ดูนี่นะ"

พอเรสหยิบสมุดของมันออกมาจากกระเป๋า เปิดปกหลังแล้วใช้ ปากกาเขียนตัวอักษรลงไปว่า

'Gad' และ 'Menashe'

"คนหนึ่งเป็นสายของเจคอบ ส่วนอีกคนเป็นสายของโจเซฟ สืบ

เชื้อสายมาตั้งแต่สมัยเป็นพวกเร่ร่อนเดินทางไปยังดินแดนแห่งพันธสัญญา
เจิ้งม่า"

"มั่วมั่ง นายว่าหมอนั้นคุยกับครอบครัวผู้ตายเหรอ ใครจะยอม
พูดถึงตระกูลตัวเองให้คนแปลกหน้าฟัง" ริคไม่เชื่อที่พ่อเรสพูด ฉันก็อีก
คนหนึ่งล่ะที่คิดว่ามันเชื่อคนง่ายจริงๆ แต่มันกลับคัดค้านหัวชนฝา

"ไม่ไว้วางใจ ไม่มั่ว ที่คุณโจเซฟคุยกับพวกนั้นได้เพราะเขาเองก็สืบเชื้อสาย
มาจากชาวยิวเหมือนกัน ถือเป็นพวกเดียวกันไง ไม่งั้นเขาคงไม่ได้ข้อมูล
มาเยอะแบบนี้หรอก"

"ขนาดนั้นเชียวน นายไม่คิดบ้างเหรอว่าเรื่องชื่อมันอาจเป็นแค่ความ
บังเอิญ แล้วฉันก็ยังไม่เห็นว่ามันจะเกี่ยวกันยังไงระหว่างคนที่ตายใน
กระท่อมกับคนที่ถูกยิง" ฉันทถามอีก ริคกับเจนคงจะเห็นด้วยถึงไม่ได้พยักหน้า
เข้าข้างฉัน เจ้าพ่อเรสถึงกับพ่นลมออกจมูกอย่างไม่พอใจแล้วว่า

"หี พวกนายนี่เข้าใจอะไรยากจริงๆ เอาสิ ถ้าฉันบอกว่าคนที่ถูกยิง
น่าจะถูกยิงด้วยกระสุนเงินหลายนัดล่ะ...ตามตำนานเวร์วูล์ฟ มันจะตายเมื่อ
ถูกเงินแทงเข้าที่หัวใจ ไม่ว่าจะดาบเงินหรือกระสุนเงิน ที่นี้เข้าใจรึยัง ถ้าพวก
เธอยังหาว่าฉันกูเรื่องขึ้นเอง เตี่ยวคราวหน้าฉันจะพาไปดูบทความที่คุณ
โจเซฟค้นคว้า เอาให้เห็นกับตาตัวเองเลย จะได้ว่าเขาไม่ได้มั่วนี้ม"

"โอ๊ย เขาคงจะให้นายยกโขยงพาพวกเราไปดูหรอก ยังกับสนิทสนม
กับเขานักหนา ทำพูดดีเชียวน" ฉันทว่าอีก

"สนิทหรือไม่สนิทคุณโจเซฟก็ออกปากให้ฉันชวนทุกคนไปเที่ยวบ้าน
เขาก็แล้วกัน โดยเฉพาะเธอ...อีฟ เธอน่าจะได้อ่านว่าเขาคลังคลังงานเขียนของ
พ่อเธอมากขนาดไหน สะสมครบชุดเลยนะ ทำทางเขาจะอยากรู้ความ
เป็นมาของเธอกับพ่อของเธอมากๆ เห็นชอบถามถึงอยู่เรื่อย"

"ทำไมเขาต้องอยากรู้มากมายขนาดนั้น แล้วนายตอบเขาไปว่ายังไง
บ้าง" ริคถามแทนฉัน ดูเขาจะเป็นกังวลมากกว่าฉันที่เป็นฝ่ายถูกถามถึง
เสียอีก

"ก็บอกเท่าที่ฉันรู้ บอกว่าเรียนที่ไหน รู้จักกันเมื่อไหร่ยังไงก็แค่นั้น ฉันไม่ใช่คนชอบสอดรู้สอดเห็นเรื่องคนอื่นนี่ แล้วอีกอย่างเธอก็ไม่เห็นมีอะไรน่าสนใจนักหนา"

"อ้าว นายพูดแบบนี้หมายความว่าไง" ฉันคั้นเอาคำตอบ แต่คนที่ตอบกลับเป็นเจนแทน

"ก็หมายความว่าอย่างที่เขารู้จักนั่นล่ะอีฟ" เจนเป่าลมออกปากแล้วอมยิ้มจนน่าหมั่นไส้ เจ้าฟอเรสก็เหมือนกัน รู้รีเปลว่าพูดแบบนี้กับผู้หญิงมันหยาบคายมากนะยะ

"เฮ้อ แล้วไป" ริกถอนหายใจออกมายาวๆ เหมือนโล่งอก ฉันหันไปถามว่าที่ทำแบบนี้หมายความว่าไง เขากลับตอบมาว่า "เอาน่าอีฟ ฟอเรสมันก็ปากเสียแบบนี้แหละ อ๊ะ อาจารย์มาแล้ว ทีๆ"

...ทำอะไรกันหนานะ ดูซิ ยังมีหน้ามาอมยิ้มให้ฉันอีก แล้วไหนล่ะอาจารย์...ไอ้...

เอ็ดมันดูดีที่สุดในชุดเสื้อยืดคอปโบลีส์ฟ้าอ่อนกับกางเกงขาวสั้นน้ำตาลเข้ม เขากำลังเดินเข้าประตูมา ริกคงเห็นเขาที่หน้าต่างก่อนจะถึงประตูทันทีที่เอ็ดมันวางกระเป๋าเอกสารลงบนโต๊ะหน้าห้อง เขาก็ปรายตามองมายังพวกเรา

"ดูเหมือนวันนี้จะมีคนกลับใจมาเรียนได้นะ"

โอ๊ย...มาถึงก็พูดกระแทกแตกดันเลยนะ คนทั้งห้องหันมามองพวกเรากันใหญ่ ฉันสบตากับฟอเรส ริก และเจนอย่างรู้กันก่อนจะถอนหายใจออกมายาวๆ เอ็ดมันพูดต่อ

"เฮลละ ผมจะสอนบทเรียนต่อไป ใครที่ไม่มาครวาก่อนก็ตามให้ทันแล้วกัน" เขาเดินไปเลื่อนโปรเจคเตอร์ที่ตั้งอยู่มุมขวามือของห้องมาตั้งหน้าห้องแล้วหันมาตีแผ่นผ้าใบที่อยู่เหนือไวท์บอร์ดลงมาจากนั้นเขาก็ดึงปลั๊กของเครื่องไปยังเต้าเสียบที่อยู่ใต้ไวท์บอร์ด จังหวะที่เขาแก้มตัวลงสายตาของฉันและคนทั้งห้องก็มองเห็นอะไรบางอย่างหล่นออกมาจาก